

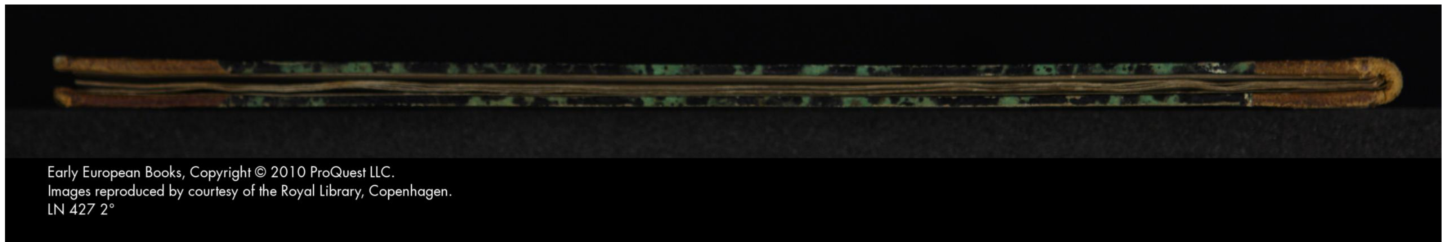
T. BRAHE

Nic. Kaasio.

1585.

44. – 156.

BOX DA

MAGNIFICO, AMPLISSIMO NOBILISSIMOQVE VIRO, SAPIENTIA DOCTRINA OMNIMODAQVE VIRTVTE PRÆEMINENTI, D. NICOLAO KAASIO, DOMINO DE TAARVP, REGIÆ MAIESTATIS DANIÆ CANCELLARIO ET CONSILIARIO PRVDENTISSIMO, VTILITATIS ET TRANQVILLITATIS PVBLICÆ SVASORI, CONSERVATORIQVE FIDELISSIMO, AMICO SVO INPRIMIS OBSERVANDO:

IAm Venerande tibi fuerat Mens ſcribere KAASE,
Iamq; erat in calami charta parata notas,
Vnde ſed incepti mihi Carminis effluat ordo,
Dum dubito, vt meritis par queat eſſe tuis:
En ſupero veniens mox ſe patefecit Olympo
VRANIA, agnoui, nam mihi viſa prius,
Quæ propè conſiſtens, verbis dignatur amicis,
Noſter Alumne, adeò quid meditaris? ait;
Mox ego ſic, poſita refero formidine, namq;
Alloquio eſt facilis, ſi cuj nota ſatis.
Dic mihi Diua Polj, celſum quæ nomen Olympo
Accipis, Ingenij cura laborq; mej,
Cuius & Auguſto de Nomine, conſpicit Ædes,
Parua vbi Huæna jacet, DANIA clara, nouas,
Parua ſit illa licet, tamen hæc tibi dedita Sacra,
Qualia vix magnus continet Orbis, habet;
Dic agè, quæ Cœlum Dea circumuoluis & Aſtra,
Vndè vides toto quæ quis in Orbe gerat,
Eſtnè aliquis, Boreum quâ DANIA vergit in Arcton,
Inter conſpicuos Nobilitate Viros,
Qui magis aſpiret Studijs, foueatq; Camœnas,
Qui Virtute magis, Conſilioq; valet,
Quàm qui NICOLEVS fertur cognomine KAASVS?
Cuj datur à DANO Rege ſecundus Honor;
Huic ego, dum meditor preſſum tranſmittere Carmen,
Quale feret Typis Huænula parua ſuis,
Tot Benefacta viri, Meritiq; ampliſſima moles,
Vnde vel incipiam, quæ potiora canam,
Diſtrahere, atq; Animum partes diuellere in omnes,
Dum poterint, Elegis impoſuere moras;
Tu facilis, noſtrum potius Dea, dirige Carmen,
Saltem aliqua vt liceat reddere grata Viro.

Sic ego, demissa Diuam sum voce precatus,
Illa sed hæc roseo protinus ore refert:
Res accepta adeò, quam nunc meditaris Alumne,
Est mihi, quod nihil hac gratius esse queat:
Cumq; Arcana mihi pateant, ego conscia quidnam
Mente agites, votis spontè propinquo tuis:
Promotura etiam veluti petis, & tibi faxim,
Carmina dictabit nostra Thalia soror:
Ipsa ego Materiam facili præbebo Camænæ,
Sufficiens Elegis Ipsa ego Carmen ero;
Tu modò nostrorum, reuocans, memor esto Laborum;
Hosq; jlli, tibi me sic referente, refer.
En ego quæ incedo Superis gratissima Diuis,
Maxima Pieridum, primaq; Nata Iouis:
Sum profuga in Terris, varieq; hàc pellor & illàc,
Vt nequeam firmos figere lassa pedes;
Æthiopes, Indos, Arabes, Chaldaica regna,
Ægyptum, Graios, Ausoniumq; solum,
Hispanos, Gallos & Teutona rura pererro,
Nec tamen inuenio quà mihi tuta quies;
Vsq; adeò, Lucrum, Leuitas, Inscitia, Luxus,
Mars ferus, in mundo, Babariesq; vigent;
Ast ego, quæ terris Noctemq; Diemq; ministro,
Cumq; suis Annos Mensibus ire sino,
Quæ Lucem tribuo rebus, viuumq; Calorem,
Et generans foueo totius Orbis Opes,
Nam sine me Tellus, sine me nil procreat Æquor,
Antiquum repetant me sine cuncta chaos,
Nullum Animal viuens Orbi superesset, & Ipse,
Ipse Homo frustra oculos Sidera ad alta gerat:
Attamen in Terris spernor, mea Sacra profanant,
Conculcantq; homines, exulat omnis honos,
Idq; diu tuleram, donec pertæsa, Parenti
Conquesta, his breuibus, sum pudibunda, Ioui.
Iuppiter alme Parens, nostro succurre dolori,
Exilium in terris, Te Patre nata, fero.
Has licet includam, tamen hinc excludor vbiq;,
Ne tua sic spernar Filia, perfer Opem;
His dictis, tacui, & lacrimantia lumina tersi,
Ille leuat verbis, Spemq; fouere jubet.
Esto animo mea Nata bono, licet vndiq; pulsa es,
Quâ terra Australj torrida Sole calet:
Non tamen experta es, Boreæ quid frigora condant
Fortè tibi Arctoo restat inorbe Decus;

Hîc tibi proſpexi Iuuenem, cui Sidera curæ,
Per quem, crede, tuus reſtituetur Honos;
Tantus Amorq́; tui eſt, Patriam vt charosq́; Penates,
Ne tua non curet, deſeruiſſe velit;
Ipſe ſed Arctoo ſuggeſſi in pectora Regj,
Ne juuenem ē Patria, cum volet, ire ſinat:
Namq; jbi decreui (velut & mea Sacra ſub Arcton
Intemerata manent) te quoq; Nata coli.
Annè vides, oculis totum quæ conſpicis Orbem,
DANIA quâ Boreum ſpectat aquoſa Polum,
Principium Solidi quod habet, Punctum velut arctum
Anguſto referat Huænula ſtricta Freto:
Hæc licet exigua eſt, tamen hinc tua Gloria creſcet,
Maior & Auſtralis quam tulit Orbis erit.
Sic me tum mœſtam verbis ſolatur amicis
Iuppiter, & dictis pondus ineſſe facit;
Nam mox Huæna ſtruit, noſtro de Nomine dictam,
Multa meis Sacris quæ capit apta, Domum;
Organa conflantur, mihi qualia nulla Vetuſtas,
Arte & Sumptu adeò ſunt operoſa, dedit;
Talia non olim florens Ægypte parabas,
Aſtra tibi quamuis ſemper amæna micent,
Siue ea Thymochares, tibi ſeu conſtruxit Hyparchus,
Auxerat hoc ingens ſeu PTOLEMÆVS Opus;
Syria non ſimiles, licet ALBATEGNIVS illic
Hoc Aracenſis agat, ſtrauit in Aſtra vias;
Tam Syracuſa altas neq́; ſtruxit ad Æthera Scalas,
Archimedis enim negligit iſta labor;
Roma quidem Mundi fuerat Caput, haud tamen auſa eſt
Tanta, vel auxilijs ô Menelae tuis;
Rex licet ALPHONSVS, Mauros, Arabes, & Iberos
Iunxit, vt jmmenſis ſumptibus Aſtra notent,
Non tamen obtinuit, numeris vt Sidera quadrent.
Scilicet his medijs non ſatis auctus erat;
Is quoque qui noſtræ nuper COPERNICVS Arti,
Creditur extremas impoſuiſſe manus,
Vir ſanè jmmenſus, tua laus Germania, Cœlo
Proxima, vix tantum ſuſtinuiſſet Onus.
Non tamen aſpernor veterum Monumenta Laborum,
His ſine namq́; meus non reparatur Honos;
Id ſaltem doleo, non ſat ſubtiliter olim,
Sed nimium latis Aſtra notata modis;
Ergò vbi conſpexi mea ſurgere Caſtra ſub Arcton,
Et Boream Auſtralj cedere nolle ſolo,

Sed niti ſuperare magis, lætabar, & Ipſi
Sit modò, dicebam, gratia magna Ioui:
Qui Natæ ſortem miſeratus, liberat iſto
Deſpectu, quo me tempora longa premunt;
Iamq; ego, ſum veluti Muſas præſtantior jnter,
Vel majus, vel par, Nomen in Orbe geram;
Sic mihi non dubios alacris gratabar Honores,
Lætabarq; quies quod reparata foret.
Ecce ſed Ambitio, Lucriq; inſana cupido,
Inuidiam alliciunt, te patre Pluto, ſatam:
Aduolat hæc, medijs properans ê faucibus Orci,
Quam furor, atq; odium concomitatur atrox.
Vtq; ea Virtutem ſequitur velut vmbra, cauillis
Hanc inſectatur, vaniloquiſq; probris:
Et ſolet alterius felici ſorte dolere,
Liuidàq; hinc facies, pallor in ore ſedet:
Pectora felle virent, tegit altum lingua venenum,
Nulla quies Animo, tam ſtudioſa Mali eſt:
Detrahit jmmeritis, carpendo carpitur vnà,
Dumq; nocere nequit, fit ſibi Supplicium;
Tormentum haud majus, Siculi inuenere Tyranni:
Hæc eſt igniuomo gutture Taurus hians;
Hanc ambo inſtigant, licet ad mala quæq; ſuaptè
Spontè ſatis facilem, mèq; fugare jubent;
Forſitan hæc, ſiquidem nimium Terreſtria curant,
Me præſente, ſatis creſcere poſſe, timent;
Ergo iſta jnſidijs, nec aperto Marte minatur,
Prætextu potius ſueta nocere boni;
Quæ potuit fecit mala plurima, plura volebat.
Difficilem reddens Sidera ad alta viam;
Perſuaſitq; alijs, noſter quod inutilis eſſet,
Poſſibiliſq; minus, (tàm ſit iniqua) labor;
Obtinuit fateor, noſtra vt Patientia læſa eſt,
Penèq; pænituit, quod meditabar Opus,
Ceſſiſſemq; aliò, ſiquidem latiſſima Tellus,
Qua mea ſpectentur Sidera, vbìq; manet;
Vndìq; Terra infrâ eſt, Cœlum patet vndìq; ſuprâ.
Omne ſolum Patria eſt, cui mea Sacra placent:
Nilq; noui fieret rurſus peregrina petenti,
Sæpè mouere locum, res benè ſueta mihi eſt;
Venit at in Mentem, ſecum clàm velle Triumphos
Mox agere Inuidiam, ſic quòd abacta forem;
Scilicet obſcuris Erebi quæ prodijt vmbris,
Me Ioue prognatam, pellat agatq; Deam?

Dum moror, & mecum dum conſulo quid ſit agendum,
Ecce jterum validam Iuppiter addit Opem;
Huncq́; Virum, cui nunc meditaris ſcribere, certis
Excitat Is medijs, vt mea damna leuet;
Propoſitis namq́; Ille bonis prodeſſe paratus,
Non ſua, ſed Patriæ commoda ſemper agit;
Vndè illi multum debebit Patria, quandò
Multa alij Patriæ: Quis magè diues erit?
Hoc florente Viro, nullis obnoxia damnis,
DANIA floreſces, hoc abeunte, caue;
Optima Conſilijs juuat, & mala quæq́; repellit,
Huncq́; loco chari Patria Patris habet;
Cumq́; ſit huic ingens & multa Scientia Rerum,
Noſtra etiam digno Sacra in honore fouet;
Et licet his, teneris non eſt imbutus ab annis,
(Nam quis par Studijs omnibus, vnus erit?)
Attamen, Hiſtorias geſtarum ab origine Mundi
Dum recolit rerum, fit memor jnde mei:
Hincq́; videt, quanta me Sedulitate Vetuſtas
Excoluit, quanto tunc in Honore fui;
Vſq́; adeò, vt ſolis fuerit fas Regibus, Aſtra
Excelſa Ingenio ſupposuiſſe ſuo;
Proxima tangentes Cœlo faſtigia Rerum,
Regales animos ſcilicet Aſtra decent;
Teſtes, Alcides, Perſeus, & Pulcher Orion,
Arctophylax, Cepheus, Chyron, & Heniocus:
Qui proprio Stellis de nomine, nomina ſignant,
Vnde erit jllorum Fama coæua Polo;
At quia non parua Reges Reſpublica mole
Aggrauat, & crebrò belliger hoſtis adeſt:
Mox in more fuit, ſi quos Natura monebat,
Aſtrorum celſas exuperare vias,
Illos ſponte ſua, Patria vt Regeſq́; juuarent,
Sumptibus vt magnis Sidera celſa notent;
Id niſi feciſſet veterum Solertia Regum,
Menſibus atq́; Annis quæ modò Meta foret?
Geſtarum fieret nunc quanta obliuio rerum?
Quantàq́; Barbaries? Quale & in Orbe chaos?
Non Hominum â brutis Animantibus iſta fuiſſet
Diſpar conditio, fortè caduca magis:
Pronius his Terram ſpectarent, quos Deus altè
Iuſſerat excelſum tollere ad Aſtra caput.
Hæc, & plura alias, quæ Mundo incommoda cedant,
Si perſpecta Homini Sidera nulla forent,

Hic Vir prospiciens, velut Experientia Rerum
Indidit, hoc Patria nolit abesse Decus:
Sed velut hanc multùm præclaris Artibus ornat,
Patronus Studijs dum cupit esse bonis:
Sic quòq;, sic nostram, reliquis quæ celsior, Artem,
Exilium è Patria non tulit Ille pati;
Vnus enim nobis Suadendo restituit Rem,
Hanc qui jacturam cerneret, vnus erat;
Reppulit Inuidiam, quæ nunc pudefacta sub antris,
Rodat vbi tacito corda dolore, latet;
Effecitq; adeò mea DANIA Castra sub Arcton
Vt locet, & Studijs clareat aucta meis:
Quod nunc HVÆNA mihi deuotas struxerit Ædes,
Vraniæq; Artes jngeniosa colat,
Et mihi quod Boreas nunc Organa tanta pararit,
Quanta nec Australi cernere in Orbe licet,
Me debere illi fateor: quia plurima causa est,
Quod meus in Patria detineatur Honos;
Si quid venturis mea Sidera certius Annis
Ostendent, veluti Spes mihi magna subest:
Semita si penitus pateat Mortalibus olim,
Qua vehitur Phœbus, quamq; Diana rotat:
Perspectum fuerit reliquis, si quandò, Planetis,
Dum variant cursus, qualis amussis inest:
Fixàq; si toto constabunt Sidera cœlo,
Error vt jllorum, non sit, vt antè, locis,
Huic Vni acceptum referant, Huic omnia debent,
Quos agit Astra Poli scandere, celsus Amor;
DANIA quod, nostris renouatis Artibus, ingens
Nomen ab æterna Posteritate feret,
Huic tribuat: nec enim foret istis laudibus aucta,
Solus Is, hoc tantum ni tueretur Opus;
Ergo erit illius notissima Fama per Orbem,
Vndiq; quâ Populis Sidera clara micant;
Nec saltem Patriam quod honestis ornat, & auget
Consilijs, quò sit Publica tuta quies,
Sed quòq; quod nostros non dedignatur Honores,
Haud minor hinc ipsum Gloria, fortè, manet;
Nam, (mihi si qua fides quæ Cœlica Fata guberno,)
Non sua Laus vllo est interitura die;
Transiget in Terris seros feliciter Annos,
Et Regi, & Populo semper amatus erit:
Dum viuet, sua durabit gratissima cunctis,
Et bona post cineres Fama superstes aget,

Iamq́; Senex, tandem celſo maturus Olympo
  Accedens, Superis Accola gratus erit.
Hæc ſunt quæ volui, tibi perſcribenda referre,
  Hæc reuocans, preſſis mitte legenda notis:
Preſſius illa VIRI maneant vt condita Mente,
  Et nunquam meus hinc dimoueatur Amor;
Nomine ferq́; meo Grates, quod noſtra tuetur,
  Et fouet, è Patria non abigenda, Sacra;
Perſtet vt incepit, noſtros conſeruet Honores,
  Vt mihi perpetuò DANIA Thura ferat;
Donec ſublimi radiabunt Sidera cœlo,
  Hinc pariter radians Nomen in Orbe geret;
Cumq́; alijs referam, mea qui Monumenta probarit,
  Inter præcipuos Is numerandus erit:
Æternaſq́; illi non ceſſans dicere Grates,
  Ex Animo, & toto Corde fauente, colam.
Hæc vbi finierat, ſuperum repetiuit Olympum
  VRANIA, vt ſolitis Legibus Aſtra regat.
Quumq́; ego ſim Diuæ, velut ipſa fatetur, Alumnus,
  Quæ mihi mandauit, non tacuiſſe licet;
Sed pariter refero, velut hæc Dea rettulit ipſa,
  Dij faciant vt non diſplicuiſſe queant.
Iam tibi, quod ſupereſt, Vir longè ampliſſime, Grates
  pro meritis, quantas Mens mea nouit, ago;
Cumq́; referre ſatis nequeam, memor eſſe ſtudebo,
  Alma mihi donec Vita ſuperſtes erit;
Vtq́; tibi conſtet, non friuola dicta fuiſſe
  VRANIÆ, quibus hunc extulit illa locum,
Aſtrorumq́; vijs ſint Organa quanta parata,
  Hîc vbi HVÆNA arcto cingitur alta mari,
Te rogo, vt eſſe velis nobis gratiſſimus Hoſpes,
  Quamprimum, adducto Vere, recedit Hyems,
Id quia pollicitus dudum es, audacius oro,
  Noſtraq́; nec dubito quin rata Vota ſient.
Iamq́; Elegis leuibus ne te magè Seria agentem
  Detineam, Felix, Incolumiſq́;, Vale.

Datum VRANIBVRGI
Kalend: Ianuarij Anno 1585.

Tui obſeruantiſſ.

TYCHO BRAHE.

